

Uenighed om disse to Paragraffer, var Stemningen ogsaa i Udvalget delt. Jeg havde derfor den Tro, at naar Sagen kom til Forhandling i Udvalget, og jeg fik Lejlighed til at drøfte den nærmere med dette, skulde det lykkes mig at mægle mellem de forskellige Anskuelser, saaledes at vi kunde have opnaaet Enighed om disse Bestemmelser. Desværre maa jeg indrømme, at det Mæglingsforsøg, som jeg har gjort, er mislykkedes. Jeg beklager det, men under disse Forhold har jeg ingen anden Vej at gaa — det synes jeg i alt Fald — end at slutte mig til Mindretallet og bede det høje Ting om at stemme Paragrafferne 18 og 19 ud af Forslaget. Det er jo saaledes, at naar der er Tale om ny Formaal, der skulle fremmes, og tilmed Formaal, om hvilke der hersker en ikke ringe Tvivl, er det meget vanskeligt at føre saadanne Spørgsmaal ind i et Lovforslag og der træffe nærmere bestemte Regler om, hvorledes disse Formaal paa bedste Maade skulle støttes og fremmes. Jeg ser derfor ikke rettere end at naar ny Formaal skulle prøves og støttes, vil det meget bedre kunne ske ved, at Ministeren har et Beløb til sin Raadighed og kan støtte det en Tid, indtil det viser sig, om det er noget fornuftigt, og indtil det kommer til at hvile paa et mere sikkert og solidt Grundlag.

Det ærede Medlem, som førte Ordet paa Mindretallets Vegne, kom i Gaar til at fremdrage forskellige Udtalelser, som Statskonsulent Jensen var fremkommen med paa et Møde her i Kjøbenhavn i Oktober Maaned. Jeg vil ogsaa gerne henlede Opmærksomheden paa et Par Udtalelser, der ligeledes fremkom fra Konsulent Jensen ved samme Lejlighed, nemlig ved Slutningen af den Diskussion, som fandt Sted ved nævnte Møde. Konsulent Jensen siger her ifølge det foreliggende Referat bl. a.: „Det maa vistnok siges, at Spørgsmaalet — altsaa med Hensyn til Hesteopdrætningsanstalter og Hesteopdrætterforeninger — endnu ikke er modent til Afgørelse, men er endnu ude paa Forsøgsstadiet.“ Og senere bemærker han, at hans Mening er, at „det ikke vilde være saa urigtigt, om der blev tilstaaet den øverste Administration paa Landbrugets Omraade en vis rund Sum, som saa kunde anvendes i det givne Ojemed indtil videre.“ I Overensstemmelse med denne Betragtning kunde jeg ønske, for saa vidt Mindretallets Forslag om at stryge de nævnte Paragraffer bliver vedtaget, at det Beløb af 30,000 Kr., der ifølge Forslaget bliver stillet til

Landbrugsministerens Raadighed, maatte blive forøget med f. Eks. 10,000 Kr., saaledes at Landbrugsministeren altsaa derigennem kunde blive i Stand til ganske frit at støtte bl. a. ogsaa Hesteavlen. Jeg skal tilføje, at for saa vidt det høje Ting skulde dele denne Betragtning, vil jeg være villig til til 3die Behandling at fremsætte et Forslag i den Retning. Dertil kommer, at selv om §§ 18 og 19 gaa ud, vil alligevel det samlede Beløb, der efter Forslaget vil kunne anvendes til Støtte og Fremme af Hesteavlen, udgøre over 200,000 Kr., og naar vi ville sammenligne dette Beløb med, hvad der anvendes til Fremme af Kvægavl og Svineavl, for slet ikke at tale om Fjerkræavl, og saa tillige se hen til, hvilken Betydning disse 3 sidstnævnte Led i Husdyravlen have for vort Landbrug, vil det sikkert indrømmes, at der alligevel vil blive anvendt forholdsvis større Beløb til Fremme af Hesteavlen.

Jeg tror derfor, at det, set ogsaa fra denne Side, vil være fornuftigt at følge Mindretallet, og det forekommer mig ogsaa, at Flertallet har haft en Fornemmelse af, at der burde spares lidt i det Tilskud, som Staten skal ofre til Støtte af Hesteavlen. Lovforslaget gaar jo ud paa, at der efter § 18 kan ydes Laan til indtil 90,000 Kr., medens Flertallet foreslaar 80,000 Kr. Jeg betragter denne Flertallets Nedsættelse som Bevis for, at det ogsaa mener det rigtigt at indføre nogen Besparelse, men Virkningen vil jo kun blive grumme ringe. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilskudet til Optrætterforeninger eller, som Flertallet kalder dem, Avlsforeninger, mener jeg derimod at kunne slutte mig til Flertallets Forslag. Jeg ser ikke rettere end, at det af Hensyn til Kvægavlens store Betydning for Landbruget fuldt ud kan forsvares at støtte disse Optrætter- eller Avlsforeninger. Selv om Kvægavlsforeningernes Antal er steget meget betydeligt og forhaabentlig fremdeles vil stige en Del, er det vist alligevel saaledes, at det er vanskeligt at faa tilstrækkelig gode og passende Avlsdyr. Jeg har lagt Mærke til, at Kvægavlsforeningerne f. Eks. i Roskilde Amt ere gaaede ned fra 24 til 20, og jeg er tilbøjelig til at tro, at Grunden til Dels er den, at de ikke have været i Stand til at faa tilstrækkelig gode Avlsdyr. Gennem Tilskud til saadanne Optrætterforeninger vil det derimod sikkert kunne lykkes at producere saa stort et Antal gode Avlsdyr, at der intet Savn i saa Henseende fremkommer, et Savn, som hemmer Udviklingen af vor Kvægavl. Dermed er ingen